

Прѣкоридъ надъ Прилѣпъ. Двамина окжсани българи отъ Смолени вървѣха слѣдъ едни волски кола; въ която единъ завитъ въ черги злочестъ човѣкъ непрѣстанно стенѣше. Тая група хора отиваше къмъ Прилѣпъ. А отъ къмъ града една група пѣши хора съ пушки на раменѣ бързаха за насамъ. Мрака способуваше — двѣтъ групи хора се срѣцнаха. Вѣоржженитѣ идяци отъ Прилѣпъ люде свирнаха хайдушки, прѣснаха се изведнажъ, но скоро се събраха около колата:

— Бога ми, християни сме! — крѣсна звѣнливъ гласъ, та се окопитиха и хората около волската кола.

Тогасъ стенияция човѣкъ въ колата дигна глава и въ мрака полича апостолската осанка на дългобрадъ свещеникъ, защото... защото това бѣше светиямченикъ на Кючюкъ Сюлеймановото свирѣпство—свещеникъ Цеко...

— Юнаци вие, християни! — глухо прошепна той;—да наидете Църнета войвода...

— Тука съмъ, отче попе, — отзова му се самъ Църне войвода, защото вѣоржженитѣ хора не бѣха други, а самъ Спиро Църне съ своята вѣрна дружина.

Тогасъ въздѣхна си мченикътъ свещеникъ, даде си сили, подигна се още по-вече и съ очи къмъ небето издума горчиво:

— Хвала ти, Вишній Господи!

Па като се обърна къмъ Църня, изрече:

— Съ спокойна душа ще си ида въ гроба, Църне, оти ти си Български войвода, що не ке оставишъ моята кръвъ не отмжстена! Не ке оставишъ моето осрамване не отплатено! Не ке прѣживѣешъ да се осмѣе расото на Христовъ служителъ!

Църне блѣденъ, разтреперанъ посегна срѣдъ мрака, намѣри ржката на бѣдния мченикъ свещеникъ, стисна я и благоговѣйно я поднесе на устнитѣ си.

— Да ви благослови Богъ, български юнаци!—пришепна старецътъ и отпусна се пакъ безсиленъ въ колата.

А Спиро Църне дълго още стоя прѣдъ прострѣния въ колата изтезанъ и обруганъ духовникъ. До